

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Сливен, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Георгиева
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20222200500051 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се развива по чл. 258 и сл. от ГПК.

*Обжалвано е първоинстанционно решение № 260489/23.11.2021г. по гр.д. № 4686/20. на СлРС, с което е **признато за установено** на правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 200 ЗЗД във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 327 и чл. 318 ТЗ, че „АРТ МЕРЛИН“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ***, ЕИК ****, представлявано от управителя М.Д.Г. **дължи на** „БАКАРА КОЗМЕТИКС“ ЕООД със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, **** ЕИК ***, представлявано от управителя Б.Б.В. сума в общ размер от **3403,60 лв.**, съставляваща неплатена главница по следните фактури:*

- По Фактура №00000000516 от 30.06.2017 г. с падеж 28.07.2017 г., сумата от общо 1 230,24 лева с ДДС (хиляда двеста и тридесет лева и двадесет и четири стотинки), от които: 1 025,20 лева (хиляда двадесет и пет лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 205,04 лева (двеста и пет лева и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 1281,50 лева (хиляда двеста осемдесет и един лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в

размер на 256,30 лева (двеста петдесет и шест лева и тридесет стотинки);

- По Фактура №00000000526 от 01.08.2017 г., с падеж 31.08.2017 г., сумата от общо 649,44 лева с ДДС (шестстотин четиридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 541,20 лева (петстотин четиридесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 108,24 лева (сто и осем лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 676,50 лева (шестстотин седемдесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 135,30 лева;

- По Фактура №00000000536 от 11.09.2017 г. с падеж 11.09.2017 г., сумата от общо 332,64 лева с ДДС (триста тридесет и два лева и шестдесет и четири стотинки), от които: 277,20 лева (двеста седемдесет и седем лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 55,44 лева (петдесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 346,50 лева (триста четиридесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 69,30 лева (шестдесет и девет лева и тридесет стотинки);

- По Фактура №00000000540 от 25.09.2017 г. с падеж 09.11.2017 г. , сумата от общо 469,92 лева с ДДС (четиристотин шестдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки), от които: 391,60 лева (триста деветдесет и един лева и шестдесет стотинки) данъчна основа и 78,32 лева (седемдесет и осем лева и тридесет и две стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 489,50 лева (четиристотин осемдесет и девет лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 97,90 лева (деветдесет и седем лева и деветдесет стотинки);

- По Фактура №00000000549 от 25.10.2017 г. с падеж 08.12.2017 г., сумата от общо 301,44 лева с ДДС (триста и един лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 251,20 лева (двеста петдесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 50,24 лева (петдесет лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 314,00 лева (триста и четиринадесет лева) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 62,80 лева (шестдесет

и два лева и осемдесет стотинки) ;

- По Фактура №00000000646 от 28.12.2018 г. с падеж 28.01.2019 г., сумата от общо 419,92 лева с ДДС ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението-10.09.2020 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 1249 от 14.09.2020 г. по ч.гр.д. № 288/2020 на СлРС, **отхвърлен** е предявеният иск с правно основание правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 200 ЗЗД във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 327 и чл. 318 ТЗ за разликата над **3403,60 лв.** до пълния предявен размер **от 3603,60 лв.** като **неоснователен и недоказан** и са присъдени съразмерно разноските по делото.

Решението е атакувано в **уважителната, осъдителна част** от отзива в първоинстанционното производство.

Във въззивната жалба въззивникът твърди, че в обжалваната част решението е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Счита, че първоинстанционният съд е допуснал нарушения на процесуалния закон и неправилно е приложил материалния закон, което води до необоснованост на направените правни изводи. Изложил е в мотивите доказателствения материал, събран по делото, но не го е анализирал, както поотделно така и в съвкупност. Правилно е разпределил доказателствената тежест на всяка една от страните, но не е взел предвид признанието на факта, че процесните фактури са предоставени на управителя на ответното дружество едва след тяхното изрично поискване, което са удостоверя и от свидетелските показания, без реално да са доставени продуктите, описани в тези фактури и това прави мотивите на съда необосновани. Освен това съдът неправилно е приел, че стоката е доставена и фактурата удостоверя този факт, като се позовава на свидетелските показания на свидетелите на ищцовото дружество, без да се съобрази с родствениите им връзки с управителя на ТД /съпругата ми братът на съпругата му/и интереса им от изхода на делото. В същото време неоснователно не кредитира свидетелските показания на свидетеля на ответното дружество, които са безпристрастни и незаинтересовани.

По-нататък в жалбата се твърди, че за да възникне задължението за плащане на отразеното в издадените от ищеца-продавач фактури, следва

да е налице приемане на твърдяната доставка, което не се установява в това производство по безспорен и категоричен начин. По тези материални търговски правоотношения за ищеца са породени две основни obligatorни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в данъчните фактури стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договорите арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ. Първоинстанционният съд не е установявал спорните факти, свързани с предаването на стоката, и не е посочил изводите си за тези факти в мотивите към решението си, и това представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Въззивникът развива съображения и че когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Ищецът следва да докаже изпълнение на задълженията си по договора да продажба, а именно – предаването на стоката в уговорените количество, качество и срок, но той не е сторил това. Така, без да е установено по категоричен начин, че стоката е доставена, съдът приема, че за ответното дружество е възникнало задължението за плащане въз основа на издадените фактури. Въззивникът заявява, че този извод е неоснователен, тъй като разпоредбата на чл. 327 ал.1 от ТЗ поставя плащането в зависимост от предаването на стоката. Съдът е кредитирал изцяло съдебно-счетоводната експертиза, а не е взел под внимание факта, че стоковата разписка, макар и вътрешен счетоводен документ, изисква тя да бъде подписана и от двете страни и тогава би удостоверила предаване на стоката по фактурите.

Също така въззивникът сочи, че по делото е установено, че през времето, през което ищцовото дружество е доставяло козметични продукти, плащането винаги е ставало в брой, след като клиентът си избере стока от буса, с който стоката се разнася, а не по предварителни заявки. По делото е установено категорично, че ответникът не е получил стоките по процесните фактури., което се потвърждава както от свидетелските показания на свидетеля на ответницата, така и от факта, че по делото липсват каквито и да е първични счетоводни документи, които да удостоверят, че козметичните продукти описан в процесните фактури са

предадени на купувача-ответник, тоест - фактът на реално предаване на стоките не е установен по категоричен начин по делото.

С оглед всичко изложено, въззивникът моли въззивния съд да отмени в обжалваната осъдителна част атакуваното решение и вместо това постанови ново, с което отхвърли иска и за присъдената сума.

Претендира разноски за двете инстанции.

Няма направени нови доказателствени или процесуални искания за тази фаза на производството.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала писмен отговор.

С него заявява, че атакуваната част от решението на РС е правилна и законосъобразна и иска тя да бъде потвърдена, а жалбата – оставена без уважение. Заявява, че първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е приел фактическата обстановка, извършвайки задълбочен и изчерпателен анализ на събраните по делото гласни и писмени доказателства и е постановил едно правилно и обосновано съдебно решение. Счита, че безспорно е установено от събраните по делото писмени и гласни доказателства и в частност от заключението на СИЕ, че ищцовото и ответното дружество са били в трайни търговски взаимоотношения свързани с продажбата и доставката на козметични продукти. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съде е приел, че управителят на ищцовото дружество е издавал и предавал на управителя на ответното дружество съответна фактура с надлежно описани всички доставени артикули, които фактури са подписвани от представителя на ответното дружество при получаване на стоката. Правилно и законосъобразно е прието и, че плащанията по процесните фактури е следвало да се извършват по банков път, но на посочените във фактурите надежни дати такива не са постъпили, като фактурите са останали неплатени и видно от СИЕ и към настоящия момент в счетоводството на ищеца съществува вземане от ответника в размер на сумите по процесните фактури. Правилни са и изводите на първоинстанционния съд, че с а недоказани твърденията на ответната страна, че стоките по фактурите не са й доставени и че същата е плащала за доставените и такива в брой, а не по банков път. Видно е от доказателствата по делото, че във всяка една от процесните

фактури е отбелязано, че се дължи плащане по банков път, вещото лице също е установило това и първоинстанционният съд достигнал обосновано до същите изводи. В подкрепа на това е и представената и приета по делото фактура, по която ответното дружество е извършило плащане по банков път, което е допълнителна индичия за уговорката между страните за плащане по банков път. По-нататък въззиваемият заявява, че първоинстанционният съд правилно е оценил и кредитирал в обжалваното решение заключението на изготвената и приета от него по делото СИЕ, от която е видно, че ищцовото дружество надлежно е осчетоводявало всяка една от процесиите фактури, включвало я е в дневниците за покупко-продажби за съответните отчетни периоди и е внасяло дължимия ДДС, и независимо, че те не са осчетоводени при ответника /който не е регистрирано по ДДС лице/, това не е противопоставимо обстоятелство, при положение, че е установено безспорно сключването на договор и предаването на стоките по фактурите на управителя на ответното дружество. Въззиваемият счита, че решаващият съд правилно и законосъобразно разпределил в негова доказателствена тежест да установи извършването на доставките и съществени елементи от договора - цената на договора и неговият предмет по процесиите фактури, което той е сторил. Представените по делото фактури са двустранно подписани, съдържат всички съществени елементи на договор за покупко-продажба - количество и вид на доставената стока, цена, както и изявление, че стоката е предадена до което стои подписа на управителя на ответното дружество и тези фактури правилно са приети за годно доказателство, което установява извършването на доставките и получаването на стоката.

Поради това въззиваемият заявява, че обжалваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно в атакуваните части и моли то да бъде потвърдено, а подадената въззивна жалба, като неоснователна, да бъде оставена без уважение. Претендира направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция.

В отговора няма направени нови доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В същия срок не е подадена насрееща въззивна жалба.

В с.з., въззивното дружество, редовно призовано, не изпраща процесуален представител по закон, за него се явява процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа въззивната жалба, оспорва отговора на въззиваемия, развива детайлна аргументация и моли съда да отмени решението в обжалваната уважителна части и отхвърли исковете и за тези суми. Претендира разноси за двете инстанции, представя списък за тази.

В с.з. за въззиваемото дружество, редовно призовано, не се явява процесуален представител по закон, с писмена молба, подадена от процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК оспорва жалбата, поддържа съображенията, изложени в отговора и моли въззивния съд да потвърди атакуваното решение като правилно и законосъобразно в обжалваната част. Претендира разноси за адвокатско възнаграждение.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед частичния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че обжалваното решение е неправилно, поради което следва да бъде отменено.

Изложенията във въззивната жалба оплаквания са основателни.

Паричното вземане, установяване съществуването на което се претендира от ищеца по реда на чл. 422 от ГПК, произтича от търговски договори за продажба на родово определени движими вещи – козметични продукти.

Двете страни са търговци, в предмета на дейност на ответника влиза

търговия с движими вещи, включително процесните, договорите са свързани с упражняването от търговците занятие, имат за предмет дейност по чл. 1 ал. 1 от ТЗ и не представляват вещи за лично потребление. Съгласно разпоредбата на чл. 286 ал. 1 от ТЗ, това дефинира търговската сделка. Поради това е явно, че процесните взаимоотношения между страните следва да се регулират от разпоредбите на ТЗ, уреждащи тези правоотношения – чл. 288 от ТЗ, вр. чл. 286, 287 и чл. 1 ал. 1 от ТЗ, вр. чл. 318 и сл., вр. чл. 327 от ТЗ, вр. чл. 79 ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД.

Обект на спорните взаимоотношения са подробно описаните в шестте фактури по вид, количество и стойност движими вещи – козметични продукти, които ищцовото дружество твърди, че е продало на ответното, а последното не е изпълнило основното си насрещно договорно задължение – да заплати тяхната цена.

Безспорно договорът за търговска продажба на движими вещи съгласно [чл. 318, ал. 1 ТЗ](#) е консенсуален. Сключването му предпоставя постигане на съгласие между страните – продавач и купувач, относно съществените елементи от съдържанието на сделката, а такива са вещта/стоката, обект на продажба, и цената. С постигането на съгласие за страните се пораждат насрещните задължения – на продавача – да предаде вещите, а на купувача - да заплати уговорената цена. Правото на собственост преминава върху купувача с концентрацията на родово определените вещи, което се извършва чрез тяхното предаване. Поради консенсуалния характер на сделката предаването на вещта и плащането на цената не са елемент от фактическия състав на търговската продажба, а са относими към изпълнението на произтичащите от договора задължения. По искане на купувача, продавачът е длъжен да издаде фактура, а по съгласие на страните – и други документи. Така сключването на сделката може да бъде удостоверено със съставянето на отделни от фактурата диспозитивни документи, материализиращи насрещните волеизявления на страните, които се явяват първични доказателства - складови разписки, товарителници, пътни листове и други - или такова удостоверяващо действие може да има самата фактура, съставляваща вторично доказателство.

По този въпрос има формирана трайна, обилна и еднозначна практика

на съдилищата и ВКС. Съгласно същата, фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор за търговска продажба и да установи задължението, ако отразява съществени елементи от съдържанието на сделката - вид на стоката, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписи за продавач и купувач, време и място на съставянето ѝ.

Процесните фактури съдържат необходимите реквизити, доколкото в тях са посочени продавачът и купувачът, датата на съставянето ѝ, цената на стоките и конкретният вид и количества на вещите, които са родово определени – козметични материали. Подписани са от управителите на двете търговски дружества за продавач и купувач В случая фактурите съдържат всички необходими реквизити, обективиращи съществените елементи на сделката.

Фактурата се зачита от съда като доказателство за извършена продажба само в случаите, когато тя не е оспорена от противната страна. Тъй като съдът не е обвързан с материалната доказателствена сила на частния документ, при направено оспорване на верността на съставената фактура, решаващият съд е длъжен да прецени доказателственото ѝ значение за удостоверените факти с оглед на всички доказателства по делото.

Така, в случая, както с оглед преценката на данните във фактурите, така и предвид доказаните трайни във времето търговски отношения между страните, може да се приеме за доказано възникването на облигационни правоотношения между страните по шест договора за търговска продажба, по силата на които за ищеца - продавач е възникнало задължение да предаде отразените в съдържанието на 6-те фактури стоки, а за ответника - купувач, задължението да заплати продажната цена. Фактурите са подписани и от двете страни, а възражението на ответника, че управителката е подписала фактурите в бързина, без да се запознае подробно със съдържанието им в момента на подписването, не отрича валидността на сделката. Освен, че не е доказано това твърдение, то не е правоизключващо, доколкото за търговеца е въведено правилото на чл. 292 от ТЗ – че „предложението до търговец, с когото предложителят е в трайни търговски отношения, се смята за прието, ако не бъде отхвърлено

веднага“ – тоест ответникът се е съгласил мълчаливо с предложението на ищеца, като не е оспорил веднага съдържанието на фактурита относно предмета на продажбите. Качеството „търговец“ предполага и полагане на съответната грижа, както е разписано в чл. 302 от ТЗ.

В обобщение – може да се счете, че са сключени търговски договори за продажба, но ответникът оспорва получаването на договорените стоки, което, предвид обстоятелството, посочено по-горе – че този вид договор е консенсуален, не опровергава наличието на продажбено правоотношение, а е свързано единствено с неизпълнението на договорно задължение от страна на продавача.

Съгласно разпоредбата на чл. 327 ал. 1 от ТЗ задължението за заплащане на цената възниква не по силата на издадената от продавача фактура, а от факта на предаване на стоката и на документите, които дават право на купувача да я получи.

От една страна се установява, че всички процесни фактури са били отразени в счетоводството на ищцовото дружество като приход от продажби на стоките за съответните периоди, били са включени в дневниците за продажби към справката декларация по ЗДДС и са оказали влияние върху дължимия ДДС, което подкрепя факта на възникване на продажбените правоотношения, по повод на които тези фактури са били съставени.

В счетоводството на ответното дружество обаче е била отразена единствено фактурата № 0000000646/28.12.2018 г., като счетоводните записвания са били за плащане в брой на фактурата, като в края на отчетния период по счетоводни данни ответното дружество не е отразило в своето счетоводство задължения към ищцовото дружество. Ответното дружество не е регистрирано по ЗДДС и не е ползвало данъчен кредит по процесните фактури. Тези обстоятелства, наред с оспорването на факта на получаване на продуктите, описани във фактурите, сочат на наличие на неустановеност на предаване на стоката – тоест – недоказаност на изпълнение на основното задължение на продавача.

Тъй като задължението на купувача – да плати цената, се поражда при предаване на стоката, за да се признае за установено съществуването на паричните задължения на ответника по процесните фактури, е

необходимо да се установи категорично, че описаните в тях стоки са му предадени. Доколкото бе посочено, че фактурите не са описани в счетоводството на ответника, то фактът на получаване на вещите следва да се докаже с допустими и годни доказателствени средства и тежестта за това лежи върху ищеца.

Писмени доказателства за това липсват, няма документални данни стоките по тези фактури да са достигнали до ответника, тъй като не са представени приемо-предавателни протоколи или складови разписки за предаването им или здруги документи, удостоверяващи постъпването им в държане на ответника. Посочените от вещото лице стокови разписки, съдържащи имената на доставчика на стоките, на получателя, видовете артикули, като и количества, цена и общата сума, която се дължи, но те не са подписани нито от предалия стоката, нито от получилия стоката. Следователно тя нямат материална доказателствена стойност и не могат да послужат за установяване факта на получаването на вещите от страна на ответника. Както се посочи, търговецът е длъжен при осъществяване на задълженията си да полага грижата на добър търговец, каквато ищецът не е положил. Това е довело до липса на годни и убедителни писмени доказателствени средства, доказващи предаването на описаните във фактурите вещи.

Гласните доказателствени средства, ангажирани от него по повод установяване факта на изпълнение на задължението за предаване на стоките, също не са годни да убедят категорично съда в осъществяването на тези факти.

Показанията на всички разпитани свидетели са общи и принципни – те описват цялостно отношенията между страните във връзка с доставките на стоки, плащанията, уговорките и оформянето на документацията, но им липсва конкретика, плътност и еднозначност относно конкретните шест продажби. За да се приеме за изпълнено задължението на продавача-ищец, следва да се докаже предаването точно на процесните вещи по вид и количество, на купувача-ответник, което посредством гласните доказателства /при липса на писмени/, не е сторено несъмнено. Част от показанията касаят изолирани случаи, възпроизведени от съответния свидетеля, присъствал лично, но те не са отнесени категорично и безспорно

към някоя от процесните дати, описанието на предадените стоки нито е изчерпателно, нито е конкретно и не може да се намери аналог с никоя от изрично посочените от ищеца сделки, обективирани в 6-те фактури.

Поради това твърденията му за наличие на неизпълнени парични задължения на ответника, се явяват недоказани. Искът за признаване за установено че ответникът дължи сумите по процесните фактури е неоснователен и следва да бъде изцяло отхвърлен. Неоснователен е и акцесорният иск касателно дължимостта на обезщетение за забава в размер на законовата лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане и той също следва да се отхвърли.

Така в уважителната осъдителна част по главния и допълнителния иск обжалваното решение се явява неправилно и следва да бъде отменено и вместо това бъде постановено ново решение, с което претенциите се отхвърлят и в тези части.

В необжалваните отхвърлителни части, решението е влязло в сила.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски следва да се възложи на ищеца-въззиваем, който следва да заплати на ответника-въззивник такива за първоинстанционното производство в размер на 633 лв – 151 лв. възнаграждение за в.л. и 482 лв. адвокатско възнаграждение, тоест – следва да му се присъдят **още 597, 85 лв.** за производството пред РС а за въззивното – в размер на **549, 76 лв.** – 69, 76 лв. държавна такса и 480 лв. адвокатско възнаграждение.

Направените от него разноски остават за негова сметка, поради което обжалваното решение следва да се **отмени в частта**, с която на ищеца са присъдени разноски в размер на **663, 70 лв. за исковото и 474, 89 лв. за заповедното производство.**

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ първоинстанционно решение № 260489/23.11.2021г. по гр.д. № 4686/20. на СлРС в **ЧАСТИТЕ**, с които:

1. Е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО на правно основание чл. 422 ГПК

във вр. с чл. 200 ЗЗД във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 327 и чл. 318 ТЗ, че „АРТ МЕРЛИН” ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ***, ЕИК ****, представлявано от управителя М.Д.Г. дължи на „БАКАРА КОЗМЕТИКС” ЕООД със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, **** ЕИК ***, представлявано от управителя Б.Б.В. сума в общ размер от 3403,60 лв., съставляваща неплатена главница по следните фактури:

- по Фактура №0000000516 от 30.06.2017 г. с падеж 28.07.2017 г., сумата от общо 1 230,24 лева с ДДС (хиляда двеста и тридесет лева и двадесет и четири стотинки), от които: 1 025,20 лева (хиляда двадесет и пет лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 205,04 лева (двеста и пет лева и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 1281,50 лева (хиляда двеста осемдесет и един лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 256,30 лева (двеста петдесет и шест лева и тридесет стотинки);

- по Фактура №0000000526 от 01.08.2017 г., с падеж 31.08.2017 г., сумата от общо 649,44 лева с ДДС (шестстотин четиридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 541,20 лева (петстотин четиридесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 108,24 лева (сто и осем лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 676,50 лева (шестстотин седемдесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 135,30 лева;

- по Фактура №0000000536 от 11.09.2017 г. с падеж 11.09.2017 г., сумата от общо 332,64 лева с ДДС (триста тридесет и два лева и шестдесет и четири стотинки), от които: 277,20 лева (двеста седемдесет и седем лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 55,44 лева (петдесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 346,50 лева (триста четиридесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 69,30 лева (шестдесет и девет лева и тридесет стотинки);

- по Фактура №0000000540 от 25.09.2017 г. с падеж 09.11.2017 г., сумата от общо 469,92 лева с ДДС (четиристотин шестдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки), от които: 391,60 лева (триста деветдесет и

един лева и шестдесет стотинки) данъчна основа и 78,32 лева (седемдесет и осем лева и тридесет и две стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 489,50 лева (четиристотин осемдесет и девет лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 97,90 лева (деветдесет и седем лева и деветдесет стотинки);

- по Фактура №0000000549 от 25.10.2017 г. с падеж 08.12.2017 г., сумата от общо 301,44 лева с ДДС (триста и един лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 251,20 лева (двеста петдесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 50,24 лева (петдесет лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 314,00 лева (триста и четиринадесет лева) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 62,80 лева (шестдесет и два лева и осемдесет стотинки) ;

- по Фактура №0000000646 от 28.12.2018 г. с падеж 28.01.2019 г., сумата от общо 419,92 лева с ДДС ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението-10.09.2020 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 1249 от 14.09.2020 г. по ч.гр.д. № 288/2020 на СлРС И

2. Е ОСЪДЕНО „Арт Мерлин” ООД, гр. Сливен да заплати на „Бакара Козметикс” ЕООД, гр. Пловдив сумата от **663,70 лв.**, съставляваща сторени в исковото производство разноски съобразно уважената част на исковите и сумата от **474,89 лв.**, съставляваща сторени по делото разноски в заповедното производство съобразно уважената част на исковите, като **НЕПРАВИЛНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО** и вместо това

П О С Т А Н О В Я В А:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „БАКАРА КОЗМЕТИКС” ЕООД със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, **** ЕИК *** представявано

от управителя Б.Б.В. против „АРТ МЕРЛИН” ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ***, ЕИК ****, представлявано от управителя М.Д.Г. обективно кумулативно съединени положителни установителни иски по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 124 ал. 1 от ГПК, вр. чл. 288 от ТЗ, вр. чл. 286, 287 и чл. 1 ал. 1 от ТЗ, вр. чл. 318 и сл., вр. чл. 327 от ТЗ, вр. чл. 79 ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено между страните, че „Арт Мерлин” ООД, гр. Сливен дължи на „Бакара Козметикс” ЕООД, гр. Пловдив сума в общ размер от 3403,60 лв., представляваща неплатена продажна цена по търговски договори за покупко-продажба на родово определени движими вещи, описани в следните фактури:

- фактура №0000000516 от 30.06.2017 г. с падеж 28.07.2017 г., сумата от общо 1 230,24 лева с ДДС (хиляда двеста и тридесет лева и двадесет и четири стотинки), от които: 1 025,20 лева (хиляда двадесет и пет лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 205,04 лева (двеста и пет лева и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 1281,50 лева (хиляда двеста осемдесет и един лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 256,30 лева (двеста петдесет и шест лева и тридесет стотинки);

- фактура №0000000526 от 01.08.2017 г., с падеж 31.08.2017 г., сумата от общо 649,44 лева с ДДС (шестстотин четиридесет и девет лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 541,20 лева (петстотин четиридесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 108,24 лева (сто и осем лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 676,50 лева (шестстотин седемдесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 135,30 лева;

- фактура №0000000536 от 11.09.2017 г. с падеж 11.09.2017 г., сумата от общо 332,64 лева с ДДС (триста тридесет и два лева и шестдесет и четири стотинки), от които: 277,20 лева (двеста седемдесет и седем лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 55,44 лева (петдесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 346,50 лева (триста четиридесет и шест лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 69,30 лева (шестдесет и девет лева и тридесет

стотинки);

- фактура №00000000540 от 25.09.2017 г. с падеж 09.11.2017 г., сумата от общо 469,92 лева с ДДС (четиристотин шестдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки), от които: 391,60 лева (триста деветдесет и един лева и шестдесет стотинки) данъчна основа и 78,32 лева (седемдесет и осем лева и тридесет и две стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 489,50 лева (четиристотин осемдесет и девет лева и петдесет стотинки) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 97,90 лева (деветдесет и седем лева и деветдесет стотинки);

- фактура №00000000549 от 25.10.2017 г. с падеж 08.12.2017 г., сумата от общо 301,44 лева с ДДС (триста и един лева и четиридесет и четири стотинки), от които: 251,20 лева (двеста петдесет и един лева и двадесет стотинки) данъчна основа и 50,24 лева (петдесет лева и двадесет и четири стотинки) ДДС като фактурата е на обща стойност 314,00 лева (триста и четиринадесет лева) и дължимата сума е получена след приспадане на 20 % търговска отстъпка в размер на 62,80 лева (шестдесет и два лева и осемдесет стотинки);

- фактура №00000000646 от 28.12.2018 г. с падеж 28.01.2019 г., сумата от общо 419, 92 лева с ДДС,

за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № 1249 от 14.09.2020 г. по ч.гр.д. № 288/2020 на СлРС, заедно с обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението -10.09.2020 г., до окончателното плащане, като НЕДОКАЗАНИ И НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА „Бакара Козметикс” ЕООД, гр. Пловдив да заплати на „Арт Мерлин” ООД, гр. Сливен направените разноски по делото за първоинстанционното производство в размер на ОЩЕ 597, 85 лв., а за въззивното производство - в размер на 549, 76 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____